

Historie Nočníku neohrožené ženy

Nočník vznikl kombinací samoty, nezvladatelné potřeby sdílet a chuti do psaní. Někdy je to až nutkání. Jako když si potřebujete podrbat pupínek. Nevím, jak bych tuhle potřebu řešila v době před internetem. Nejspíš bych psala do šuplíku a nakonec by z toho byla knížka. Takže postup vlastně dodržen. Jen jsem nepsala do šuplíku, ale do facebookového blogu, což má jednu velkou výhodu. Knížka ještě nevyšla a já už mám své čtenářky, a dokonce i pár čtenářů, kteří ví, co ode mě mohou čekat.

Nočník totiž není jen legrace. Jsou to postřehy z obyčejného života. Je to nepřikrášlená, surově něžná reportáž ze života ženy, která má úplně obyčejné starosti, radosti, přání i touhy jako všechny ostatní. Bez polevy. Bez umělých přísad a aromat. Možná i v tom je jeho síla. Chutná přesně tak, jaký ve skutečnosti je. *Nočník* je deník, psaný v noci. Od ženy, pro ženy.

Kolik je na světě žen, tolik je příběhů lásky i nelás-

ky. Šťěstí i nešťěstí. Tolik je tajných přání a snů křehkých jako sněhové pusinky.

I když jsme každá jiná, nakonec všechny zjihneme ve stejný okamžik.

Děkuji, že čtete.

1. 10. 2015 PODZIM

Dneska ráno jsem potkala podzim. Vylezl z roští u silnice, rozkročil se přede mnou, z kapes uváleného šedivého svrchníku vytáhl hrst suchého listí a nonšalantně ho rozhodil kolem. Slunce zašlo za mrak a na strništi to zašumělo. „Běž si pro bundu, frajerko,“ povídá zastřeným hlasem, „léto skončilo.“ Ustoupila jsem o krok zpátky, protože člověk nikdy neví, co čekat od takovýho divnýho studenýho chlápka a přitáhla jsem si mikinu pod bradu, preventivně. „Hele... ty... koukej mazat, odkud jsi přišel. Podzim je stav myslí. Já mám koupený nový plavky a letenku na Kanáry. Tam podzim nemaj, takže si nemysli, že jsi nějakěj světovej. Na nás si dovoluješ! A víš, co to je globální oteplování? Něco si o tom přečti a pak machruj.“ Podzim se zarazil, utřel si kapku studeného deště u nosu a smutně zaskřehotal: „No dobře... tak já ještě chvíli počkám... stejně bych si rád trochu přispal,“ a rozplynul se v šedivém oparu. Jak přišel, tak odešel... jen mokrý flek na silnici po něm zůstal.

5. 10. 2015 VÝLET

Lítání je o život. Na tom trvám. Člověk má chodit, běhat, skákat, plazit se, zkrátka držet se při zemi. Kdyby stvořitel chtěl, abychom lítali, dal by nám křídla. No ne? Nicméně komu není rady, až se ucho utrhne. Letenku mám, o kufr mě připravili, teď už musím. Pokud se ten ďáblův stroj i přes všechna moje očekávání a zákony aerodynamiky vznese a hlavně přistane, další zprávu napíšu už od moře.

P.S. Ceny v duty free shopech jsou katastrofální. Nejsou vůbec free, natož duty. Řekla bych, že přežívají jen díky neurotikům mého typu. Když už mám umřít, tak si ten parfém za dva litry prostě koupím. Myslete na mě. Mám vás ráda a všechny křivdy na mně spáchané vám tímto odpouštím.

6. 10. 2015 V POKOJI

Tak včerejší noc byla magická. Po příletu do Palmy v závalu štěstí, že to nespadlo, marné hledání neviditelné delegátky a nakonec víc jak hodinová cesta do hotelu. Už když jsem se blížila k jednolůžkovému pokoji, bylo jasné, že nastane kolize očekávání s realitou. Pokoj byl totiž plný hudby. Ne, jinak. Byl plný rachotu, dunění a řevu z přilehlé diskotéky. Na dotaz, kdy to vypnou, odpověděli, že prý v jedenáct. Jiný pokoj nemáme. Hotel je plný. *Perdón, señora*. V půlnoci to trochu ubrali, v jednu to vypli. Do tří mi pod oknem ječeli nadraní Španěláci. Do čtyř mě

žral komár. V sedm hodin jsem, záměrně nenalíčená a neučesaná, s krví podlitýma očima recepčnímu sdělila, že mám špatný nervy a hormonální nerovnováhu a že bych se tím pádem taky mohla velice snadno zhroutit, a dramaticky jsem poklesla v kolenou, aby viděli, že k tomu fakt nemám daleko. V plném hotelu byl zčistajasna volný dvoulůžák s oknem k moři, *very romantic, segñorina!* Večer segñora – ráno segñorina! Za to dostal chlapec pět eur a všichni byli nakonec šťastní. Jinak se mám fakt skvěle. Momentálně ležím sama na mém dvoulůžku a léčím si sangrinoidní migrénu. Oni to tady totiž servírují rovnou po konvích. Zvířata!

7. 10. 2015 PUNK IS ALIVE

Už jsem si myslela, že dneska nebude o čem. Den byl výstavní. Horské kolo, na kterém jsem projela asi třicet kilometrů východního pobřeží, mě uvedlo do extáze. Stejně jako následná lázeň ve vlnách, chůze po písku, vítr ve vlasech, koupě nových žábat se zlatým srdcem přes půl nohy a dobrá večere plná jódu a vlákniny. Někomu by to stačilo, mně ne. Copak je asi za tím kopečkem v těch uličkách mimo hlavní třídu? Nebudu to protahovat. Nebylo tam vůbec nic a skoro vůbec nikdo, kromě pár černochoů. Z nichž jeden toho zřejmě za dnešek taky neměl dost, a tak se na mě přilepil. Nikdo nikde. Tma. V kabelce všechny peníze, pověst slušné dívky v ohrožení. Jdu a přemýš-

lím, co budu bránit víc, jestli ty prachy nebo pověst. (Což je mimochodem od určité částky na dost hluboké zamyšlení.) Černoch furt za mnou, jako stín. Když už jsem byla zpocená až... zkrátka durch, ozval se malý pankáč ve mně. Zastavil mě, otočil a docela klidně povídá mým hlasem: „*What the fuck do you want?*“ „*The fuck,*“ povídá černej, taky vlastně docela klidně, tak nějak bez emocí a dlouhého špekulování. A tady to přišlo. V tomto okamžiku se zúročily ty hodiny americkéjch filmů v původním znění. Český fakt nevím, co bych mu na to řekla, ale automat v hlavě přehrál následující větu: „*So go and fuck yourself.*“ Pak malej pankáč zase někam zmizel a mně se rozklepala kolena. Pán chvilku civěl, pak se otočil a beze slova odešel. No. A taky mě dneska hryzlo hovado a dost to bolí.

P.S. Neříkejte to mamince.

8. 10. 2015 RECENZE

Jak to říct. Jet sama na dovolenou je obohacující ve všech směrech. Člověk nějak hlouběji pronikne do spousty věcí. Všechno se vás dotýká, abych tak řekla osobněji, neboť nelze pocity a zážitky rozptýlit mezi další osoby. Ale vědomí Země udržuje rovnováhu, a tak ti dva, co přijeli včera vedle na pokoj, rozptylují po nocích nejen sami sebe, ale taky mě, a to dost možná ještě víc, než si myslí. S rozkoší sluchového voyeura sleduji „pestrost“ sexuálního života

cizích lidí, s největší pravděpodobností východních Němců.

00:00 Expozice. Zpracovává tematický materiál sólového nástroje, v našem případě ženu. Bohužel příliš krátce na to, aby se téma stačilo rozvinout.

00:02 Autor přechází k Provedení. Zde si pohrává především s vlastním tématem. Sólový nástroj se drží dost při zemi.

00:06 Repríza. Jedná se ale spíše o bezduché opakování vlastního tématu. Za jedinou inovaci lze považovat pouze živější tempo. Posluchač během krátké chvíle lehce rozezná blížící se konec.

00:10 Vyvrcholení není tak dramatické, jak bychom očekávali. Odehraje se prostřednictvím dvou nesynchronizovaných a disonantních akordů ve střední poloze. Sólový nástroj už do konce skladby v podstatě nedostal šanci se prosadit. Coda (závěr skladby) je prostá. Sólový nástroj se odchází očistit do koupelny a je rád, že to má za sebou. Autor se neprodleně po ukončení kompozice odebral na balkon. Pravděpodobně očekával potlesk. Z auditoria se ale dočkal jen dáivého smíchu. I přesto si s pocitem dobře vykonané práce na čtvrtý pokus zapálil cigaretku a načudil mi do pokoje. Amatér. Závěrečné shrnutí: Autorovi by neuškodilo více invence. Jenže kde není talent, není invence. Pak nevím, zdali autorovi nedoporučit změnu povolání, protože kdo má takovýhle srágorky pořád hrát, že jo holky.